
Setkání v soumraku

Renáta Navrátilová

Byla jsem sama. Cítila jsem se strašně opuštěná, prázdná jako nový dům, do kterého jsem se měla stěhovat. Ve skutečnosti se jednalo o velmi staré a v některých částech pěkně zchátralé rodinné sídlo, lepší jsem si ve své situaci nemohla dovolit.

Ke všemu přišlo, což mi na náladě také nepřidalo. Ještěže tu byl Mike, můj nový kolega s autem, který oplýval ochotou a optimismem i za takových podmínek, kdy bláto a louže zaujímaly dominantní postavení na silnicích x-té třídy.

Úsměv se z jeho tváře prakticky nikdy nevytrácel, jak jsem zatím mohla vyzorovat, až jsem ho mnohdy podezřívala, jestli je v pořádku.

Pravděpodobně byl.

Na jeho místě, kdybych si žila spokojený život, bych zřejmě vypadala podobně. Jenže můj život nebyl vůbec pohodový, vůbec ne růžový a už vůbec ne normální. V poslední době mě stíhala katastrofa za katastrofou a nedělala jsem si iluze, že přestěhováním na opačný konec země se to výraznělepší.

Mike mi pomohl vynosit těžká zavazadla a poté, co odmítnul pozvání na kávu, jsem osaměla.

Dům, ve kterém jsem se nacházela, měl tvar písmene U. Do pravého křídla se dalo vstoupit jen zvenku, dřív prý sloužilo jako velká jídelna spojená s obývacím, v této části byl podle slov realitní makléřky také umístěn starý klavír, nyní však byl účel o něco praktičtější – skladiště.

V levém křídle zabírala dominantní část knihovna, ze které vedlo mohutné, dřevěné schodiště do patra.

Střední část patřila k těm nejmodernějším v celém domě, hlavně díky nedávné rekonstrukci zde byly dva obyvatelné pokoje plus maličká pracovna,

kuchyňka s rozsáhlým jídelním koutem a dlouhý koridor propojující celý interiér.

Vtíravý pocit prázdnoty byl zpět. Tak se asi cítí člověk ztracený v pouštích dunách. Poloprázdné místnosti nepůsobily zrovna uklidňujícím dojmem. Stěhováci s pár kusy nábytku a elektrickými spotřebiči, které kvůli rozměrům nešlo převézt osobním automobilem, měli dorazit až zítra.

Do vybalování se mi vůbec nechtělo už kvůli tomu, že z každého koutu číselna nostalgie a důstojnost. To byl také jeden z hlavních důvodů, proč jsem dala přednost sídlu s bohatou historií obklopenému zahradou, než abych si v centru pronajala supermoderní byt jedna plus jedna, kde každý normální člověk by musel trpět klaustrofobií, z uzoučkových prostor na mě tehdy při prohlídce šla tíseň.

Vůbec se nemohl rovnat domu, který vytvářel osobitý obraz už zdálky. Tento vjem se mnohokrát znásobil v místnosti plné knih.

Knihovna s ručně vyřezávanými policemi si uchovala atmosféru doby, kdy svět ještě nebyl uspěchaný. Připadala jsem si v ní jako zámecká komtesa. Prsty jsem přejížděla po hřbetech cizojazyčných knih.

Na prohlídku patra jsem si netroufala hned z několika důvodů. Jednak po dřevěném, viklajícím se a vrzajícím schodišti by nahoru šel jen největší dobrodruh, popřípadě účastník stezky odvahy, ale také jsem od ženy z realitní kanceláře věděla, že tam bylo pouhých několik nezrekonstruovaných, nevymalovaných, téměř vyklizených místností zanesených vrstvou prachu, pavučin a kdovíčeho ještě. A to by bylo to poslední, co bych chtěla vidět, všechnu tu havěť, smetí a špínu.

Navíc můj pronájem se vztahoval pouze na střední část domu.

Poslední žijící dědic pobývající někde na jihu země nejevil nejmenší chuť o sídlo jakkoliv pečovat. Nešlo mi na rozum, proč neuvažoval o prodeji, když neměl zájem tyto prostory sám obývat. Věřila jsem, že by se našel movitý zájemce, který by se rozhodl opravit zbývající části a vybudovat tak nové panství.

Na pravém konci koridoru se nacházela koupelna těsně vedle dlouhého černého závěsu. Odvážila jsem se jej poodhrnout, chtěla jsem vědět, co je za ním. Zjištění bylo překvapující. Zazděný průchod do pravého křídla.

Cítila jsem se zmatená. Proč by někdo dobrovolně odtrhl od domu jednu z jeho částí? Nedávalo mi to smysl. Asi jsem se zajímala o něco, o čem jsem neměla. O vchodu zvenku jsem věděla, ale stejně jsem od něj neměla klíče.

Koupelna s vanou i sprchovým koutem byla oddělená podélnou přepážkou od toalety. Zde jsem objevila pozůstatky po předchozích nájemnících. Balík dětských plenek, holicí strojek a zubní pasta zcela jistě nepatřily mezi předměty po původních majitelích.

Stejně tak jsem v jedné ze dvou obytných místností našla spoustu drobností. Vypadalo to, že balili hodně narychlo, nebo patřili do kategorie těžkých flegmatiků, kteří maličkosti zkrátka neřeší. To spíš. Možná také vyhráli v loterii a usoudili, že si všechno koupí nové, usmála jsem se v duchu své představě.

Začalo se stmívat, po prohrabání poloviny svých zavazadel jsem konečně objevila spacák, který jsem umístila poblíž krbu, v němž jsem za pomoci zapalovače, starých novin a několika polínek dříví rozdělala oheň. Dnešní noc bude tvrdá, ale zato hřejivá.

Zážitky několika málo posledních dnů se na mně podepsaly také v podobě nespavosti, házela jsem sebou na nepohodlné podlaze ze strany na stranu a vůbec nic mi nepomohlo, že jako podložku jsem si dala karimatku se dvěma dekami.

Přijela jsem se spálit většinu mostů, začít nový život, ale co když mě minulost bude pronásledovat i tady? Co když utíkám sama před sebou?

Nesmysl!

Thomasova nevěra se stala příčinou mého odchodu z novin a následného opuštění hlavního města. Thomas kromě toho, že byl můj dlouholetý partner, snoubenec a oblíbenec mých rodičů, byl i můj šéf.

Ačkoliv se to celé odehrálo před více než dvěma měsíci, bolelo to pořád stejně. Rána, kterou mi můj ex-nastávající uštědřil, sahala příliš hluboko.

Nevypakovala jsem ho a nehodila mu kufry na hlavu, jak by to udělala jakákoliv jiná žena na mém místě, ale sbalila jsem sobě. Nemohla bych zůstat na místě, kde by mi ho všechno připomínalo.

Prvně jsem si přála Thomase nikdy nepotkat a nikdy nepoznat. Nyní už jsem slevila. Stačilo by mi zapomenout, umrtvit ránu nebo...

Ustrnula jsem. Uslyšela jsem skřípavý zvuk z levé části domu, jako by někdo otevřel dveře a pak vešel do chodby.

Srdce mi tlouklo jako zběsilé. Dokázala bych přísahat, že jsem zamykala! V duchu jsem se napomínala, snažila se uklidnit a zvolna dýchat, uši jsem napínala jako netopýr a pak ke mně dolehl tichý šouravý zvuk z prostor nade mnou. Znělo to jako velmi pomalé kroky!

V patře někdo chodil, ale kdo to byl a jak se tam vzal, jsem netušila.

Nevím, co mě to popadlo, ale vyběhla jsem do chodby zkontrolovat vchod. Čekala jsem vylomený zámek, ale dveře byly stále zamčeny a neporušeny. Ulevilo se mi. Určitě zbytečně fantazírují.

Mělo mi být jasné, že starý dům, pamatující víc než století, bude v noci tajuplný a děsivý stejně jako zvuky v něm!

Jestliže jsem dříve nemohla upadnout do spánku díky myšlenkám na Thomase, nyní jsem si mohla gratulovat. Naordinovaná léčebná kúra změny prostředí zabrala. Sice jsem až do časných ranních hodin oko nezamhouřila, ovšem z totálně jiných důvodů. Uchlácholila jsem se teprve ve tři s jasným závěrem: jsem cvok.

Budíček v sedm byl krutý. Skoro jsem nemohla uvěřit, že už je ráno. Ztěžka jsem rozlepila oči. Čtyři hodiny prkenného spánku s podivnými sny, opravdu povzbudivá bilance.

S chutí bych nakopla toho, kdo vymyslel pověru o první noci a snu, který se naplní. Vzpomínka s notně rozostřeným obrazem záhadného muže vstala v mé mysli. Vlastně jsem ani nevěděla, kde беру jistotu, že dotyčná osoba v mém snu byl právě muž.

Z nějakého neznámého důvodu na mě nové bydliště působilo ponuře a nebylo to jen prázdnými prostory a deštivým počasím. Pravděpodobně mou psychiku značně rozhodily tajemné zvuky.

Posnídala jsem zeleninové toasty, jež jsem si včera prozíravě přibalila. Pravda, takhle oschlé nevypadaly zrovna lákavě, ale musela jsem to přežít. Nákup jídla byl na seznamu pomyslných úkolů v plánu až zítra, na prvním místě se vyjímal nábytek. Všechno pěkně popořádku.

Ano, nábytek. Měl tu být už v devět hodin, málem jsem zoufale zavyla, když jsem po desáté obdržela telefonát, že kvůli vytrvalému dešti přijedou později.

Čas mi zkracoval Mike. Dostavil se na devátou přesně podle domluvy. Jeho péče o mou osobu a výpomoc se stěhováním mě dojímala.

Otázku, jaká byla noc, jsem záměrně ignorovala. Věřím, že Mike by se mé bujné představitosti nevysmál. Ovšem také by si o mně nemusel myslet nic dobrého.

Kolem půl druhé jsem konečně z okna zahlédla dodávku. Sláva! Ačkoliv se jednalo jen o pár kousků vybavení, do pěti jsme měli co dělat. Málem přiložili ruce k dílu i sousedé, kdybych je nezadržela. Přišli se poptat, jestli nepotřebujeme pomoci. Bylo to od nich milé.

Když už vše stálo na svém místě, společně jsme usrkávali horkou kávu.

„Ráda jsem vás poznala, Cindy a Carle,“ loučila jsem se s novými sousedy potřepáním pravicí.

„Kdybyste cokoliv potřebovala, tak se na nás obraťte, a hlavně nevěřte pověrám.“